

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Παῦλος λέγει ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ ὅτι εἶχεν ἀποφασιν νὰ μὴ γνωρίζῃ τίποτε μεταξύ των εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. Ὁ παράδοξος οὗτος ἀνὴρ εἶχε κληθῆν εἰς τὴν πνευματικὴν βασιλείαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ εἰς τὸ ὑποῦργημα Ἀποστόλου διὰ καταπληκτικοῦ θαύματος, δι' οὐρανοῦ ὀπτασίας, ἐνῶ εὐρίσκετο καθ' ὁδὸν, εἰς Δαμασκὸν πορευόμενος νὰ καταδιώξῃ, νὰ συλλάβῃ, νὰ δέσῃ, νὰ φυλακώσῃ, καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς μαθητάς τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Μίαν στιγμὴν πρὸ τῆς ἐκλάμφεως τοῦ οὐρανόθεν φωτός καὶ τῆς θείας φωνῆς ἥτις κατέπληξε τὴν ἀκοήν του, «Σαοῦλ, Σαοῦλ, τί με διώκεις;» οὐδ' ἐφαντάζετο ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐμελλε νὰ γένῃ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ὁποίου τὸνομα τόσον ἐγκαρδίως ἐδεδύσσετο, καὶ τοὺς μαθητάς τοῦ ὁποίου τὰ μέγιστα ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἀλλὰ τί ἀδύνατον παρὰ τῷ Θεῷ; Ἡ καρδία τῶν βασιλέων καὶ ὄλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ στρέφει αὐτὴν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, ὡς στρέφονται οἱ ποταμοὶ τῶν ὑδάτων. Μία λέξις ἀπὸ τὸν δεδοξασμένον καὶ παντοδύναμον Σωτῆρα ἤρκεσε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν ὑπερήφανον τοῦτον Φαρισαῖον, τὸν καυχηματιὰν καὶ ὑβριστικὸν ἐχθρόν, ὅστις δὲν ἐπνεεν εἰμὴ ἀπειλὰς καὶ φόνον κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν μαθητῶν του. Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Φαρισαῖος, ὁ ἔτοιμος νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν ὅτι δὲν ἦτον ὡς ἄλλοι ἄνθρωποι, κατέλαβεν ὅτι ἦτον ὁ χαμερπέστατος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πρῶτος τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἤδη ἐζήτει ἔλεος παρὰ τοῦ Χριστοῦ, καθὼ συναισθανόμενος ὅτι ἐμελλε ν' ἀπολεσθῇ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτοῦ.

Μέχρι τῆς ἀξιωμανημονεύτου ταύτης στιγμῆς, ἡ πλεόν ἑνθερμος ἐπιθυμία τῆς καρδίας του ἦτο νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ὄνομα, τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν μνήμην τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τῶρα, αἰφνης καὶ διαμιᾶς, ἐνηργήθη μεταβολὴ ἐν αὐτῷ μεγάλη καὶ θαυμαστή, σωτηριώδης καὶ μόνιμος. Πρῶτον οὐδὲν ἦτον εἰς αὐτὸν μισητότερον τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, τῶρα δὲ οὐδὲν ἦτο πολυτιμότερον. Πρῶτον τὸ μῖσος τοῦ Χριστοῦ παρεκίνησεν αὐτὸν ν' ἀρήσῃ τὰς ἐν Ἱερουσαλὴμ σπουδὰς του, καὶ νὰ περιπλανᾶται εἰς ξένας πόλεις πρὸς καταδιώξιν τῶν μαθητῶν του· τῶρα δὲ προθυμεῖται καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ ἐπισκεφθῇ, ν' ἀπαντήσῃ πάντα κίνδυνον, νὰ ὑποφέρῃ πᾶν εἶδος κακοπαθείας, καὶ τὸν θάνατον αὐτόν, κηρύττων τὸν Χριστόν ὡς τὸν ἐσταυρωμένον Σωτῆρα τοῦ ἀπολωλὸτος κόσμου. Τί ἄλλο παρὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ τοιαύτην μεταβολὴν εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον; Ὁλος ὁ κόσμος

πρέπει βεβαίως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἐκπληκτικὴ αὕτη μεταβολὴ εἰς Σαοῦλον τὸν Ταρσέα ἐνηργήθη διὰ τῆς ἐπιβρόχης τοῦ Ὑψίστου, καὶ ὅτι ἡ χάρις αὕτη ἦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς οὔτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τῆς χάριτος ταύτης, οὔτε τὴν ἐζήτησε· καὶ τόσον ὀλίγον εἶχε κατὰ νοῦν ὅτι ἐμελλε νὰ τὴν εὕρῃ, ὅσον ἤλπιζε τὸ πάλαι ὁ συνώνυμος αὐτοῦ Σαοῦλ νὰ εὕρῃ βασιλεῖον, ὅτε ζητῶν τοὺς ἀποπλανηθέντας ὄνους τοῦ πατρός του ἀπῆντησε τὸν προφῆτην Σαμουὴλ, καὶ ἐχρίσθη παρ' αὐτοῦ ὡς ὁ μέλλων βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἡ καθ' ὁδὸν οὐράνιος ὀπτασία εἶχε φέρεи Σαοῦλ τὸν Ταρσέα εἰς ἀληθῆ ἐπίγνωσιν τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ἐσταυρωμένου Σωτῆρος. Ἡ γνῶσις αὕτη ἦτο σωτηρία εἰς αὐτόν, διότι τοῦτο εἶναι ζωὴ αἰώνιος, τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ Ἰησοῦν Χριστόν, ὃν αὐτὸς ἐπεμψε. Τὸ εἰς αὐτόν δὲ σωτήριον ἐπεθύμει καὶ ἀπεφάσισε νὰ γνωστοποιήσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, εἰς ἄλλους, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς ὡς εἰς ἐκεῖνον.

Ὁ Παῦλος δὲν ἦτον ἐχθρὸς τῆς μαθήσεως, οὔτε φίλος τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀμαθείας. Ἠγάπα μάλιστα ὅλας τὰς ὠφελίμους γνώσεις· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἦτον ἡ κυριωτέρα του φροντίς καὶ ἡ πρωτίστη ἐπιθυμία του νὰ γνωρίσῃ αὐτὸς καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς ἄλλους τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς τὸ Φῶς καὶ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Καὶ δὲν ἐπραξεν ὀρθῶς; Εὐεργέτης εἶναι ὁ προβλέπων διὰ τὰς σωματικὰς χρεῖας· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη μεγαλῆτερος καὶ γενναίωτερος εὐεργέτης ὁ προβλέπων διὰ τὴν αἰώνιον σωτηρίαν τῆς ψυχῆς; Τὸ σῶμα ταχέως μετατρέπεται εἰς χοῦν, καὶ γίνεται σκωληκόβρωτον ὑπὸ τοὺς βώλους τῆς κοιλίδος· ἀλλ' ἡ ψυχὴ γενᾶται διὰ τὴν αἰωνιότητα· εἶναι κληρονόμος ἀθανασίας. Χρειάζεται Σωτῆρα, καὶ ὁ Σωτὴρ αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς, ὅστις ἀπέθανε διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς.

Ὁ Παῦλος δὲν ἐσπούδασε νὰ γνωρίσῃ ἢ νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς ἥρωα ἢ σοφόν ἢ μόνον ὡς εὐεργέτην, ἀλλ' ὡς σώζοντα ἀπὸ ἀμαρτίας διὰ τῆς ἐκχύσεως τοῦ ἰδίου του αἵματος ὡς λύτρου, ὡς ἐξίλασμοῦ διὰ τὰς ἀνομίας ὅλου τοῦ κόσμου.

Τί ἄραγε ἤθελε, στοχασθῇ Παῦλος, ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων, περὶ τῆς ἐν Χριστιανικῷ τόπῳ ἀνατροφῆς ἀθανάτων ὄντων ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐσταυρωμένου; Καὶ τί ἤθελεν εἰπεῖ περὶ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος Χριστιανῶν ἱεροκηρύκων, οἵτινες δὲν ἀποφασίζουν, ὡς ἐκεῖνος, νὰ μὴ γνωρίζωσι τίποτε εἰμὴ Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον; Ἄς φρονῶμεν ὡς ἐκεῖνος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.